

Ekman.
Plus 57.
Svenska
Tidskriften
0

SVENSK SKYDDSHUNDSTIDSKRIFT

N:o 1

UTGIVEN AV FÖRENINGEN SVENSKA SKYDDS- OCH SJUKVÅRDSHUNDEN
ASSOCIERAD MED SVENSKA KENNELKLUBBEN

JANUARI 1922

VÅR TIDSKRIFT

VÅR TIDSKRIFT kommer i år våra medlemmar tillhanda i ny dräkt i och med det att föreningen själv har övertagit ägande- och utgivningsrätten.

Intresset för våra ädla skyddshundsraser har under den senare tiden vuxit i oerhörd grad. Lite var vill nu snart äga en rasren skyddshund.

Vår tidskrift vill vara det förenande bandet mellan alla våra skyddshundsägare landet runt och tillvarataga våra skyddshundars intressensamt lära oss bättre känna våra egna och varandras hundar.

Här i vår tidskrift kunna vi dryfta våra gemensamma intressen och sprida kunskap om våra hundar ut i vida kretsar, ty fastän intresset är stort, är likväl den nödvändiga kunskapen ännu ganska ringa till och med bland ägarne av skyddshundar.

I detta nummer ha vi infört en liten orienterande uppsats över våra skyddshundsraser. I följande nummer skola vi utförligare behandla varje ras för sig och även införa den nu gällande rasbeskrivningen. Varje hund-

ägare får då lära sig att själv bedöma, huru hans hund skall se ut.

Vi vilja ock göra allt för att främja och bistå våra hunduppfödare svåra värv genom att lämna råd och upplysningar om lämpliga

hanhundar. Erfarenheten har visat, att en ägare av en högt premierad tik ofta tror, att den bästa hanhunden för hans tik är den, som fått de flesta prisen. Detta är dock i många fall alls icke händelsen och aveln misslyckas. Därför behöva nybörjareupplysningar om, huru de skola få fram goda brukshundar. Med anledning härav vilja vi meddela kennelnotiser och råd icke blott från hunduppfödare i vårt eget land utan ock från utlandet.

Vår förenings tidskrifts främsta uppgift är och förblir dock att verka för våra hundars rationella vård och dressyr till goda skydds-, kriminal-, sjukvårds- och krigshundar samt sprida kännedom om deras betydelse för såväl samhället som den enskilda. Vi ha redan gått i författning om stöd i detta avseende av framstående fackmän på

de olika områdena. Mer än hittills skola vi ock tillmötesgå våra myndigheters önskan att arbeta för utbildandet av hundar till sanitets- och skyddshundsbruk.

Vidare skola vi meddela vad F. S. S. S. H:s styrelse vid sina sammanträden ha för frågor till övervägande och vilka beslut, som fattas.

Härigenom tro vi oss kunna föra det i hög grad växande intresset för våra skyddshundar in på rätt väg, om vi blott till detta få räkna på våra medlemmars medverkan genom att insända bidrag i form av artiklar eller små intressanta meddelanden och iakttagelser om

deras hundar, t. o. m. det minsta kan ha sitt intresse såsom avels-, födelse- och dödsnotiser, försäljning och köp, goda amatörbilder, annonser m. m. Inte minst i avdelningen "Frågor och svar" kunna och böra vi alla hjälpa till och göra den så intressant som möjligt. Många medarbetare göra redaktionens arbete lätt och glädjerikt.

Härmed har Svensk Skyddshundstidskrift uttalat sitt mål för detta år och är förvissad om, att vi alla vilja hjälpas åt att förverkliga det och föra vår förening framåt, ja, *vivat, floreat, crescat: Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden.*
E. B-n.

VÅRA SKYDDSHUNDSRASER

Även om det kan och bör förutsättas, att "hundmänniskor" i allmänhet och föreningens medlemmar i synnerhet nu såväl känna till och kunna särskilja de 4 hundraser som F. S. S. S. H. hittills tagit sig an och ägnat sitt speciella intresse, att ytterligare beskriv-

ning över dem vore onödig, torde likväl en kortare historik över desamma icke vara alldeles omotiverad, alldenstund den möjligen kan vara dem till någon ledning som eventuellt tänka lägga sig till en eller annan av dessa präktiga hundar.

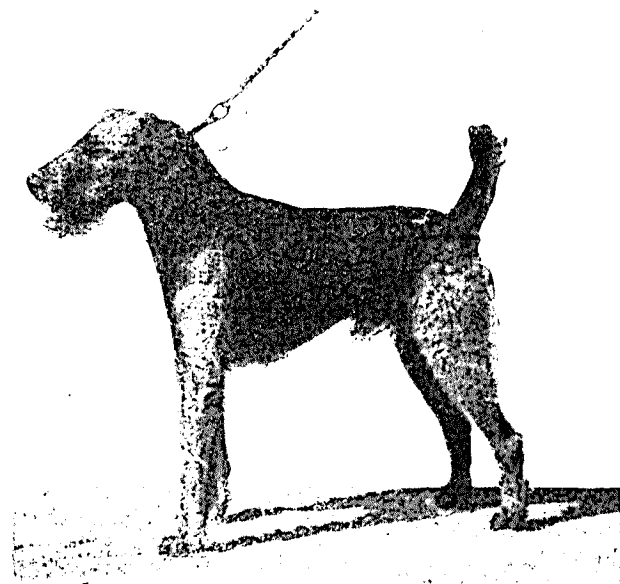
De raser, som hittills visat sig mest användbara för de ändamål det här är fråga om, nämligen vakt-, skydds-, kriminal-, sjukvårds- och krigsbruk, äro:

Airedaleteriern
Dobermannpinschern
Rottweilern och
Schäfern (Tyska fårhunden)

och dessa skola här nedan alltså ägnas några ord.

AIREDALETERRIERN

Denna ras är en korsning mellan utterhunden och den gamla engelska terriern. Från utterhunden har den sin storlek, spårsäkerhet och lust till vattenarbete och från terriern sina övriga mer eller mindre goda egenskaper. Senare har, för

Champion "Jazz Roederich" S. K. K. S. 130 T.
Ägare: Disponent H. Hallgren, Göteborg.

att få fram en djupare färgton, förutnämnda korsning tillförts en mindre del korthårig collie- och gordonsetterblod.

Rasen härstammar ursprungligen från dalen Aire i England, varifrån den snart spreds över hela landet, men är nu synnerligen populär såväl i Amerika som Tyskland, vilket senare land väl i närvarande stund kan framvisa den bästa aveln av rasen.

Airedaleterierns många goda egenskaper ha kraftigt bidragit till hans spridning även till andra länder än de här ovan angivna, och i vårt land ha vi redan en liten men kvalitativt god stam.

Som bruks- och sporthund är den utmärkt och användes såväl till jakt (utter, vattenfågel, kaniner m. m.) som, dresserad, till polis- och krigshund. En hel del rapporter om hans olika användning under kriget lämna ett gott vittnesbörd om hans stora användbarhet och duglighet.

Airedaleteriern är en livlig men icke nervös hund, som genom sin höga intelligens, sitt mod, sin energi, arbetsvillighet och skärpa är lätt att bibringa de färdigheter, som göra honom till en god och pålitlig bruks- hund. Dock fordrar han en skicklig förare, som verkligen förstår att handhava honom, enär han i annat fall, på grund av sitt temperament, kan slå över och framvisa mindre goda sidor av sin i stort sett utmärkta karaktär, såsom envishet och synnerlig stridslust gentemot andra hundar. Hans reserverade uppträdande mot främmande personer är anmärkningsvärt och av stor betydelse, sett från skyddshundssynpunkt.

Airedaleterierns *allmänna utseende* kan i korthet beskrivas sålunda:

En medelstor hund, mellan 55—65 cm. hög över bogen; kvadratisk byggd med kort rygg; bröstet djupt men ej särdeles brett. Huvudet är långt med ett kraftigt brett; ögonen mörkbruna, små med eldig men klok blick; öronen små, V-formade och skola framifrån sett ligga väl till kinderna. Svansen kupe- rad, halvlång, uppåt och käckt buret. Färgen skall

vara roströd med mörkare fläckar å kinderna mellan ögon och öron samt svart sadel. Ljusare schatteringar förekomma, oftast i förening med mjukare hårrem, men äro ej önskvärda. Hårremmen skall vara hård och sträv samt tät och något krusig.

Kända avelshundar:

Hanar: Champion Jagello de Bergerac. Champion Bolschevik Roederich, Ägare: Fru Leif Sörvik, Göteborg.

Champion Jazz Roederich. Ägare: Disponent H. Hallgren, Göteborg.

Tikar: Champion Cilly vom Erfttal och Suffragette. Ägare: Fru Leif Sörvik, Göteborg.

Kända Brukshundar:

Ragg. Ägare: Direktör O. Björklund, Stockholm.

Kulo. „ Polisman H. Karlsson, Göteborg

DOBERMANNPINSCHERN

För cirka 20 år sedan blev namnet Dobermann känt bland hundintresserade. Rasen, som huvudsakligast är en produkt av tysk pinscher och schäferhund, har ett för ögat mycket tilltalande utseende och uppdrogs först av Nattvakten Dobermann i Apolda (Tyskland). Den gjordes konstant och fick

Champion "Björkhaga Daddy Long Legs" S. K. K. S. 386 T.
Ägare: Fru Åsa Prytz, Baggeby Gärd, Hørserud.

sitt namn, Dobermann till ära, genom uppfödaren Otto Göller, likaså i Apolda. Från första början närmade sig typen mera herdehundens men genom kupering av öron och svans har rasen erhållit typiskt pinscherutseende.

Dobermannen, som rasen populärt benämnes, lämpar sig väl för dressyr på grund av sin energi, sitt okuvliga mod, sin snabbhet, smidighet och stora uthållighet, men fordrar dock hans utbildning större försiktighet och aktsamhet mot felgrepp än vad förhållandet är med övriga här beskrivna raser, när han i annat fall lätt kan bli en odåga, vars obehärskade tilltag kan ha synnerligen obehagliga konsekvenser för ägaren. Ehuru han på grund av sin karaktär har förutsättningar att, oförståndigt och slappt ledd, bli en vildhjärna, är han dock den hund, som, näst schäferhunden, tagits mest i bruk som polis- och krigshund. Under kriget användes han i stor utsträckning som rapporthund och visade sig som sådan mycket användbar. Dock förefaller det som om intresset för rasen skulle vara i avtagande, trots att hans eleganta utseende ofta gör den dressyrokunniga allmänheten benägen att känna sig tilltalad av honom. Erkännas måste likväl, att han under kraftig och förständig ledning kan utbildas, i första hand till en utmärkt tjänstehund, som städse är beredd och villig till arbete, men även till en god sällskapshund.

Dobermannen är mycket livlig, kanske emellanåt alltför mycket, mycket klok och trogen, synnerligen misstänksam mot obekanta och besitter som sagt, ett oerhört mod, som kan göra honom till en effektiv försvarare.

Hans allmänna utseende är som följer:

Höjd 55—65 cm. Elegant kroppsbyggnad, vars längd och höjd skola förhålla sig så till varandra, att kroppsformen verkar kvadratisk. Huvudet är långsträckt, tunnt, torrt, ej för stort och utan nämnvärd näsvinkel. Ögon: mörkbruna, klara och med skarp blick; öronen och svansen skola efter nuvarande stan-

dardtyp vara kuperade, den senare mycket kort och de förra i triangelform med någon liten utdragen spets men ej s. k. "blad- eller rosen"-form. Färgen: djupt glänsande svart med rostbruna tecken eller också helt brun. Hårlaget är kort, hårt och håren stramt åtliggande. Utseendet i övrigt piggt och energiskt.

Kända avelshundar:

Hanar: Frizz av Månsabo. Ägare: Herr K. Ring, Mölndal.

Champion Pheil av Nygård Ägare: Disponent A. Hesselblad, Lidköping.

Champion Björkhaga Daddy Long Legs Ägare: Fru Åsa Prytz, Herserud.

Tikar: Champion Lotte von Thüringen Ägare: Herr O. Nyström, Enköping.

Champion Ammi av Vesterled. Champion Tus-san av Lillbo. Ägare: Köpman S. Schönbeck, Ystad.

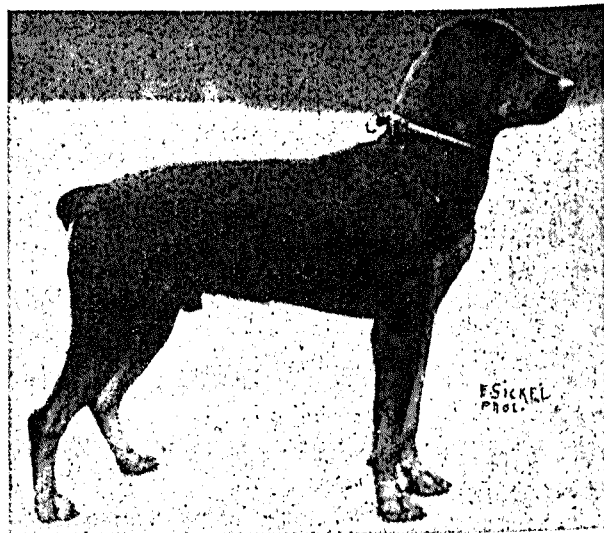
Kända Brukshundar:

Prinz von Schöntau. Ägare: Polisverket, Stockholm.

Caesar. Ägare: Polisman A. F. Ahlman, Göteborg.

ROTTWEILERN

Rottweilern är en urgammal hund, troligen härstammande ända från romerska kejsartiden, ehuru typen då antagligen var annorlunda än nu. Han inkom till Germanien med de

"Lord Remo von Schifferstadt".

romerska härarna och har bevisligen lämnat spår efter sig bland hundarna i de trakter, där dessa härar gått fram såväl i Frankrike som mest i Sydtyskland men även t. o. m. i England. Vår nuvarande rottweiler härstammar från de hundar, som användes av tyska kreatursägare till att bevaka och framdriva deras storboskap. Namnet har rasen fått från den lilla staden Rottweil (Württemberg), som var huvudplatsen för dessa kreatursägare.

De framstående goda egenskaper, som denna hund besitter, och de goda karaktärsdrag, som hos honom förenat sig, hava gjort honom till den mest angenäma familjehund på samma gång som han, därtill dresse-rad, är en utomordentligt god brukshund och en ypperlig försvarare av husbonde och hem. Han har också därför på ovanligt kort tid förskaffat sig en stor vänkrets bland människorna, såväl i sitt hemland, Tyskland, som även hos oss, där han under de senare åren gjort sig bemärkt och omfattats med livligt intresse. I polistjänst har han använts i c:a 15 år och anses där särskilt väl lämpad för patrulltjänst, men genom sin fina näsa och sitt lugna sök har han även utmärkt sig som god kriminalhund. Under kriget togs han, med gott resultat, mycket i anspråk även som sjukvårdshund.

Med sin säkra och värdiga hållning inger han stor respekt, blicken visar godmodighet och tillgivenhet. Hans oerhörda styrka är parad med mod och uthållighet och gör honom till en farlig motståndare och ett säkert försvar. Pålitlig, ärlig, ohågad att närma sig främmande och mycket intelligent bjuder hans dressyr inga svårigheter, isynnerhet som han till sina övriga goda egenskaper även ådagalägger ett osvikligt lugn i alla situationer.

Rasens allmänna utseende:

Mellan 58—68 cm. hög med satt kroppsbyggnad, brett bröst och kraftig muskulatur. Huvudet kort,

liksom aytrubbat vid nosen och utan nämnvärd näsvinkel. Ögonen bruna, med fast, lugn blick. Öronen relativt små, högt sittande, V-formade och mot kinderna tätt åtliggande, framifrån sett. Färgen bör helst vara svart med rostbruna tecken. Hårbeklädnaden tämligen kort och tätt slutande till kroppen, fast och sträv för känseln, på yttre sidan av skänkeln något förlängd, på kort, kuperad svans bildande borste.

Kända avelshundar:

Hanar: Arbo Torfwerk. Ägare: Pastor Berlin, Duvbo. Champion Gyllis-Rigo. Ägare: Ingeniör O. Tillberg, Äppelviken.

Snapp. Ägare: Ingeniör K. Segerlind, Stock-sund.

Tikar: Champion Syda vom Karlstor. Ägare: Brandkaptan C. Gyllenhammar, Stockholm.

Champion Gyllis-Wakta. Ägare: Direktör G. Wahlstedt, Stockholm.

Champion Gyllis-Weila. Ägare: Pastor E. Berlin, Duvbo.

Kända Brukshundar:

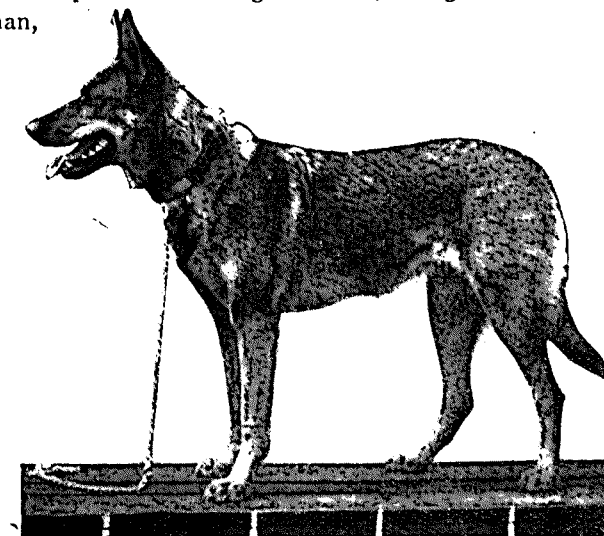
Senta von Taunus. Ägare: Polisverket, Stockholm.

Warna av Åsö. Ägare: Kamrer F. G. Uhnér-Udbye, Stockholm.

Gyllis-Sassa. Ägare: Redaktör T. Blom, Stockholm.

SCHÄFERN

Den hundras, som mest tagits i bruk för polis- och krigsändamål, är givet schäfer-

Champion "Vally av Sjöckulla" S. K. K. S. 31 P. Ägare: Herr Bill Modin, Stockholm.

hunden. Som renodlad ras kan schäfern ej anses gammal. För ca 20 år sedan uppvisades typer av de mest olika slag, vilka i mångt och mycket skilde sig från den typ vi nu ha. Nu är emellertid rasen konstant, ehuru uppdelad i olika typer, vilka skiljas åt genom hårlaget i:

- a) den korthåriga,
- b) den strävhairiga och
- c) den långhåriga.

Schäferhunden leder sitt ursprung från den gamla tyska herdehunden och har släktingar så gott som över hela världen, t. ex. eskimå- och sibiriska hunden, svenska spetsen m. fl.

Schäfern är mycket tillgiven sin herre, i allmänhet misstänksam mot främmande, vaksam, livlig till temperamentet och ovanligt intelligent och läraaktig. Då härtill kommer snabbhet, beredvillighet till arbete, under vilket han, när så påfordras, ofta visar prov på oräddhet, förstår man lätt att han bör vara och även är synnerligen väl lämpad för en mångfald ändamål såsom herde-, vakt-, och krigshundsbruk.

I kriget användes han också i stor utsträckning och för de mest olika uppgifter, och kunde säkerligen mycket skrivas om hans bedrifter, som kunde bevisa att, när han får en ordentlig utbildning, han säkert ställer sig i främsta rummet ifråga om mångsidighet.

Hans livliga temperament, som tyvärr alltför lätt och ofta slår över till nervositet, bjuder nog hans dressör största svårigheten. Annars tillhör han i regel de hundar, som äro mest och lättast mottagliga för dressyr. Med sin fina näsa lämpar han sig utmärkt väl till kriminalhund och genom sitt hastiga lopp till såväl sjukvårds- som rapporthund. Väl dresserad och i goda händer är han en sympatisk sällskapshund.

Schäferhunden är den i vårt land mest spridda av de 4 skyddshundraserna, men det fordras

dock att man snart tager sig närmare an honom, alldenstund rasen visar stora tendenser att degenereras.

Allmänt utseende:

Höjd 55—65 cm. Långsträckt kropp, kraftig och muskulös. Huvudet skall vara långt och torrt utan nämnvärd näsvinkel. Ögonen klara och helst bruna. Öronen skola vara stora, uppåtstående och framåt riktade. Svansen väl hårbesatt och räckande ända till halsleden. Under gång nedhänger den i en mjuk, svag båge, men upplyftes i allmänhet under språng eller lystring, dock får den ej höjas mycket över horisontalläge. Färgen varierar avsevärt i vitt, svart, grått, gult, rött och brunt antingen enfärgad eller med regelbundna tecken övensom tigrerad. Bottenhåret är, utom hos de svarta hundarna, alltid av ljus färg.

Kända avelshundar:

Hanar: Champion Pojken av Schäferland. Ägare: Greve Sten Bielke, Stockholm.

Champion Nothar (von Park). Ägare: Herr E. Waller, Göteborg.

Roy (av Skinnskatteberg). Ägare: Krim.-överkonst. O. Nordqvist, Stockholm.

Tikar: Champion Wally av Sjökulla. Ägare: Herr Bill. Modin, Stockholm.

Tonny av Schäferhem. Ägare: Herr G. Strömberg, Göteborg.

Sassa. Ägare: Herr B. Dahlöf, Långedrag.

Kända Brukshundar:

Hanar: Spej av Ekbacken. Ägare: Herr E. Sandstedt, Stockholm.

Klas (von Park). Ägare: Folkskollärare A. Sandberg, Mölndal.

Achim vom Löwenberg. Ägare: F. S. S. S. H., Stockholm.

Tikar: Santa-Nella. Ägare: Herr K. Uppström, Stockholm.

Bissa av Sjökulla. Ägare: Herr O. Dahl, Stockholm.

Cara. Ägare: Krim.-överkonst. C. F. Walldén, Stockholm.

P. Sundqvist.

SJUKVÅRDSHUNDEN

AV BATALJONSLÄKAREN D.R.K. A. FRIES

Det underbara hade skett, det vilket ingen hade velat tro, och som mången skulle våga sitt liv på, att det heller aldrig skulle inträffa, åtminstone "inte så länge vi leva". Utan att man ens viste, hur det ägt rum, utan att man tagit och heller icke hunnit taga ens ett steg i riktning mot dess undvikande, hade det inträffat. Allt var kommet som en den hemska mardröm, vilkens innebörd väl mången hört beskrivas, men i själva verket rätt så få erfarit som en den obehagligaste verklighet.

Som så många andra krig hade också detta träffat nationen i till synes djupaste fred; för den utomstående åtminstone hade inga som helst förebud synts, men talade man med dem, som sutto inne med sakkunskapen, så visste de att berätta, att krigsmolnen nog icke varit så alldeles osynliga; förhållandet var i själva verket snarare raka motsatsen — — —

Sjukvårdshund

Efter den första beklämningen inför känslan av att vara så att säga nästan utan någon kraftigare krigsredskap och efter timmar och dagar av tvekan om den rätta vägen att slå in på, vaknade som genom ett trollslag den inneboende nationella kraft, som visst icke varit helt tillintetgjord, blott legat i djup och maklig slummer, däst och överfet av de otaliga åren i fredens allt och alla bländande solsken.

Nästan lika tätt som knallarna och eko-

vågorna mellan de höga bergen, ekon av skott, som för varje timme dödade massor av nationens unga söner, regnade frågorna och farhågorna: Hur skulle det gå? Hur redde man sig? I början blevo svaren så som frågorna: hemska, beklämmande, men efter vad det led, kom först hoppet sedan beslutsamheten och därtill lugnet av att ha fått en opåräknad hjälp, som var långt kraftigare än den, man någonsin vågat hoppas.

Men allt jämt skördade kulorna och skrotet massor av unga offer; tusenden dödades och åter tusenden sårades; och i de djupa skogarna, i de otillgängliga bergen eller alla dessa andra naturens skrymslen och vrår, på vilka vårt land ägt ett sådant överflöd ända sedan långt före den dag, då människor först började bo och bygga här uppe, lågo de alla i grymma lidanden och utan tanke på att någonsin

levande bliva upptäckta och tillvaratagna av sjukbärarna, som själva under fara till liv och lem, dock dag och natt arbetade för att rädda och hjälpa allt och alla, som kunde räddas. Och till de tusende ungas lidande där ute i den svenska, den omöjliga terrängen, där bara en ringa procent av alla de sårade kunde upptäckas av mänskliga ögon, kom sedan kvalen hos alla de anhöriga där hemma. Vad var mera hemskt, mera fasansfullt än att tänka sig, att han den käre, han, om vilken allas tankar dag och natt rörde sig, han

kring vilken alla de varma bönera, i stilla stunder lika väl som under dagens jäkt och oro, vävde sig samman, vad var mera hemskt, än att tänka sig, att han nu låg där ute utan möjlighet att få den hjälp, som så snart kanske skulle kunnat rädda hans liv....

Under stora smärtor hade Frits med genomskjutet ben lyckats släpa sig in under en stor gran. Det var bitande kallt och den ena handen hade redan förlorat känslan. Nu skulle det nog snart vara slut: Så underligt. Inte längre bort de våra och dock ligga här och vänta, vänta förgäves på att sjukbärarna skola få tag på en. Och alla de där hemma!...

Liksom i drömmen känner Frits, hur en varm fläkt för ett kort ögonblick ilar fram över hans ena kind; han vaknar till och ser i det bleka ljuset av en månstråle, som banat sig väg invid foten av granen, hur en hund ett hastigt ögonblick böjer huvudet till marken och i munnen fångar upp något, som Frits tycker se ut som en tjockare cigarr. Så hör han, hur hunden i snabbaste takt lämnar honom, och om ett ögonblick är Frits åter inne i drömmarnas värld, på den stilla vägen dit, varifrån han tror sig aldrig skola återvända....

Fem minuter därefter känner Frits liksom på avstånd, hur någon sakta för en hand över bröstet och ansiktet på honom, och han hör därefter en sakta röst fråga: hur är det med dig, kära kamrat? — Åter någon hastig minut, och han känner, hur man sakta och varligt fattar honom och lägger honom på en bår. Han anstränger sig så mycket han förmår, vaknar till en smula och tycker sig i ett fantastiskt tåg, i vilket han återigen märker den förut observerade fyrfotingen, bäras framåt. Om en stund ligger han i ett transportfordon och efter ytterligare en stund befinner han sig på en stor gård, där man börjar att behandla hans frusna lemmar med kall, iskall snö. Och ändå börjar han att

känna sig allt varmare. Snart ligger han inne på bordet i ett rum, som ser ut som en sjukstuga på landet; och återigen tänker han på alla de kära där hemma.

— Jag får bestämt se dem igen. Det kommer några tårar i ögonen på honom, då han sakta för sig själv viskar: Tänk att jag åter får se lilla Jan och Berta. Och Inga, Inga, vad skall hon icke...!

I samma ögonblick hör han någon, som yttrar: Ja regementsläkarn, är det nu inte nästan löjligt att tänka sig, att man förut hade sjukvårdsberedskapen inställd på att finna *de* sårade, som sjukbärarna kunde se, men *alla de många flera, som i vår oerhört svåra terräng icke kunde upptäckas, de voro tillspillog'vna!* Nu rapportera hundförarne, att skogen och backarna äro fullständigt genomsökta; hundarna ha varit i flitigt arbete nära på hela natten. Jag hörde nyss sergeanten säga, att våra präktiga vovvar i natt räddat åtminstone ett hundratal av pojkar. Ja, om jag kunde, och om vovsingarna förstod värdet av'et, så nog skulle då dom få Röda-korsmedalj allihopa; det har dom då sannerligen gjort sig förtjänta av. Tänk, tänk bara att kunna rädda alla, som över huvud taget kunna räddas, att veta, att ingen enda av pojkar behöver ligga där ute gömd och övergiven. Ja, vet regementsläkaren, jag är så glad, över att alla så snart insåg, att den här gången fanns det ingen möjlighet att vara knusslig, utan att vi så snart fick hundarna i farten. Och om man tänker rätt efter: vilken oerhörd betydelse har icke denna sjukvårdsdetalj för hela folket — inte alls, som somliga tro, bara för den militära sjukvården. Med sina konsekvenser är det en nationalfråga — det var förråsten därför som den kunde ordnas så fort också.... Ja, när jag tänker på, att i nästa vecka så kommer min fjärde bror också ut, så är det nästan så, att jag blir ännu mera glad i vovsingarna där....

Frits som under detta samtal omsköts på

det sätt, som den moderna medicinen kräver, kunde trots smärtan i benet inte återhålla sin glädje, utan tillät sig t. o. m. att hoppa över den militära disciplinens skrankor för att med av glädje vibrerande stämma utropa:

Ja, vet både löjtnanten och regementsläkarn, om jag blir frisk och kommer hem igen, nog ska jag ha mej en sån där hund alltid, å just så där ska han se ut, de ä då alldeles säkert — tänk att ha räddat livet på mej i dom där omarkerna där borta. Ja, de ä så undligt så undligt. Ja undrar, om de finns

nån liten bit socker här inne, ja skulle så gärna vilja ge den duktiga hun de.

Och Frits fick en sockerbit och Skydda framleddes. Och så fick Frits se på, hur Skyddas förare (Skydda tog nämligen icke föda ur någon annans hand) glatt gav henne läckerbiten. Och när Frits sedan fick ge sitt livs räddarinna en hastig klapp, så ursäkta vi nog också, att man i hans ögon kunde se något, som icke kunde vara något annat än en tår av uppriktig glädje och tacksamhet.

NÅGRA RÅD

ANGÅENDE UPPFÖDNING OCH VÅRD AV VALPAR OCH UNGHUNDAR

Allt för ofta händer det, att en lovande A valp ådrager sig sjukdomar, som kunnat helt och hållet undvikas, om han från början blivit riktigt skött. Då det bör vara av intresse för personer, som skaffa sig valpar och unghundar, att känna rätta sättet att uppföda och vårda dem, lämnas här några råd och anvisningar härom.

Valpen skall vara avvänt vid 5—6 veckors ålder. Därefter kommer en tid, som är avgörande för unghundens utveckling och under vilken tid genom oförstånd eller vårdslöshet hundens hälsa och exteriör lätt kunna äventyras. Det är icke nog med att sörja för lämplig föda, de hygieniska fordringarna måste även fyllas.

Till att börja med få de nyss avvänta valparna mat 5 gånger om dygnet, t. ex. kl. 8 morgon, 12 middag, 4 eftermiddag och 8 afton, samt ett nattmål, vilket insattes senare

på kvällen för att vara tillgängligt för valpen under natten.

Under denna period skall maten bestå av väl kokta risgryn och mjölk samt åtminstone en gång om dagen kokt kött (i början malet) med litet buljong, *blandat med gröten*. Får

Schäfertiken "Pera" med valpar.
Ägare: Fru Dagny Torén, Stockholm.

hunden köttet oblandat, blir han bortsämd och äter sedan ej gärna annat än kött. I buljongen, som uppvärms, blandas, sedan valpen uppnått 2 månaders ålder, per dag en liten tesked *Sandvikens prima foderbenmjöl*. Efter en månad ökar man så småningom till en stor tesked. Detta benmjöl är nödvän-

digt för en kraftig utveckling av benstommen. Efter någon tid kan man jämte risgröten giva litet havregrynsgröt. Portionerna ökas i mån av behov. Valpen bör få äta så mycket han orkar. Småningom ger man honom mera kött, som nu ej längre behöver vara malet, men alltid välkokt. Mellan målen är lämpligt att ge honom litet Spratts "Puppy cakes", så

att han har något för tänderna att arbeta med.

När valpen har ätit så mycket han vill ha, tages matkärlet bort och göres rent. Kvarlämnade rester få ej kvarstå åtkomliga för hunden mellan målen, ty han blir därigenom en "dålig ätare" och kan även ådraga sig magkatarr. Man måste väl tillse, att all mat är frisk: eljes får valpen lätt diaré och blir efter i utvecklingen.

Efter uppnådda 3 månader behöver valpen ej längre något nattmål. Efter 4--5 månader är det tillräckligt med 3 mål om dagen, kl. 8, 2 och 8. Vid 15 månaders ålder är det nog med 2 mål om dagen, kl. 9 och 3, och bibehålles sedan denna matordning.

Från och med tredje månaden övergår man från "Puppy" till "Dog" cakes, även av Spratts fabrikat. Bägge sorterna finnas att få hos Bastman, Luck m. fl. När hunden blivit van att äta cakes, blandar man dem, sönderdelade, i maten, så att portionerna då till alla målen bestå av cakes, gröt, kött och buljong. Buljongen värmes och hålles över den andra maten, dock ej i så riklig mängd, att det hela blir s. k. blötfoder. Den fullvuxna hunden får dessutom gärna välkockt, mosad potatis bland maten. Kokt fisk är bra, även för valpar. Efter varje mål, utom nattmålet, ger man valpen en portion mjölk (ungefär en liter per dag), som under den kalla årstiden skall vara ljum, liksom den fasta födan.

Det är oriktigt att giva hundarna hårda ben, av vilka de gnaga skärvor, som göra mycken skada, i det att de lätt förorsaka mag- och tarmkatarr o. d. Inga andra ben böra givas än *kokta, broskartade kaloben*. Dessa äro särdeles nyttiga för såväl valpar som fullvuxna hundar.

Hundarna böra ej få bröd eller gröt av rågmjöl.

Undvik kryddor i hundens, särskilt valpens och unghundens, mat. Endast *helt litet* salt vid kokning av kött o. d.

Friskt vatten skall alltid finnas tillgängligt för hunden.

För att undvika engelska sjukan (rachitis) giver man de uppväxande hundarna levertran med fosfor, vartill erfordras veterinärrecept. En kraftig uppfödning gör naturligtvis hunden mera motståndskraftig. Den uppväxande hunden måste i möjligaste mån skyddas mot valpsjuka genom att icke tillåtas komma i beröring med främmande hundar. Låt aldrig valp eller unghund begagna samma korg, filt, dyna, halsband, ryktdon e. d., som använts av sjuk hund och kan misstänkas innebära smittofara, utan föregående grundlig desinfektion.

Valpar och unghundar besväras ofta av mask, såväl spol- som bandmask, och måste denna omedelbart bortdrivas och sålunda veterinär anlitas.

Den fullvuxna hundens normala temperatur är 38 gr., valpens 38,5—39 gr. och mätes densamma med vanlig febertermometer.

Pulsslagens antal hos en frisk hund äro i medeltal 90—100.

Om valpen eller unghunden kommer ut i regn eller annars blir våt, måste man noga torka honom, särskilt å buk och bröst. Hans liggplats skall vara torr, dragfri och varken för varm eller för kall, ej under 14 gr.

Tandömsningen försiggår vid 3—6 månaders ålder.

Hårfällningen inträffar första gången vid cirka 8—10 månaders ålder.

Tiken löper första gången vid 9 månaders ålder och därefter i regel 2 gånger årligen. Vid första löpningarna får hon dock ej under några villkor användas till avel, ty avkomman blir då mindervärdig och själv hämmas hon i sin utveckling i väsentlig grad. Icke heller bör en hane användas till avel, förrän han är fullt utvecklad.

Man bör under vintern giva hunden ett varmbad då och då, åtminstone en gång i månaden, och bör han då torkas väl. An-

vänd hellre tvål än såpa, som gärna sitter kvar i pälsen efter sköljningen. Under den varma årstiden bör man låta hunden bada kallbad, men bör detta ej ske före 7—8 månaders ålder och får man i början ej tvinga honom att gå i vattnet, ty då får han olust för badet, utan bör han få vänja sig därvid under lek. Unghunden bör hälst endast vid soligt väder få bada kallbad.

Av vikt är att väl sköta hårremmen. Till en början använder man en mjukare borste för att ej irritera huden. Vid tiden för hårfällningen användes med fördel kam eller karda.

Låt icke hunden besväras av loppor eller annan ohyra. Häremot gives kreolinbad, med en matsked kreolin per liter vatten, varefter hunden väl sköljes och torkas.

Mot mjäll användes sodabad, efter anvisning av veterinär.

Valpen bör hava någon ofarlig leksak, t. ex. en stadig bit sulläder e. d., vilket ger honom sysselsättning och räddar en del ömtåligare saker från hans hanterande.

I allmänhet blir valpen renlig efter 4 månader, beroende på, hur lätt han har att komma ut för att sköta sig. Intet smäll för att lära honom bli ren. Så fort han visar sig ha behov, släpper man ut honom, så vitt möjligt är. Hos unghunden och den fullvuxna hunden beräknas matsmältningen taga en tid av cirka 5 timmar.

Man skall ej uppfostra hunden med stryk, ty då blir han skygg och förlorar sin frimodighet. Endast för att utrota en verklig olat, t. ex. att jaga höns e. d., ger man honom ett enda, kraftigt rapp. Främmande må gärna vara litet kitsliga mot honom och snärta till honom, då hans husse eller matte

i stället smeker honom, på så sätt lär han sig, att han där har sitt skydd. Man bör alltså ej heller låta främlingar kela med honom, så att han lär sig att springa med andra än sitt husbondfolk. Även är viktigt, att hunden ej gives mat av obehöriga. Hälst bör hans ägare eller åtminstone alltid en och samma person utfordra hunden. Detta med hänsyn till event. kommande skydds-dressyr.

Lär valpen tidigt, t. ex. redan vid 3 månaders ålder, under promenad gå i band, vid vänster sida. Detta skyddar honom för beröring med smittoförande, andra hundar samt för överkörning o. d. Låt hunden leka och rasa ut på lämplig, skyddad plats, där han kan övervakas.

När valpen sysslar med något litet rackartyg, säger man i sträng ton: "fy" och ger honom möjligen en lätt dask med handen. Han lär sig då fort akta sig för "fy". Så fort han efter tillsägelsen upphör med sitt okynne, smeker man honom, under det man säger: "så är bra".

Lydnadsdressyren kan med försiktighet påbörjas redan vid 6 månaders ålder. Skydds- och spårdressyren ej före 10 månaders ålder, för en del raser även senare.

En blivande skyddshund fordrar kraftig motion.

I hundägarens intresse borde det ligga att hava sitt djur väl dresserat, ty av en odresserad hund har man mera trassel och besvär än glädje och nytta. Dessutom ökar ju dressyren betydligt hundens värde. Allmänt anses vidare, att genom dressyren kunna färdigheter i viss mån kunna nedärvas.

Uhnér-Udbye.

A.: »Tjänare Pettersson, det var en vacker schäfer du skaffat dig!»

P.: »Ja, det är verkligen en mycket fin hund!»

A.: »Eftersom han är så fin, har han väl också ett stamträd?»

P.: »Nej, vet du vad, han går till precis vilket träd, som helst.»

NÅGRA ORD OM KUPERING AV HUNDAR

AV VETERINÄR MARTIN CRONSTRÄND

I samband med det ökade intresset för hundaveln i allmänhet och vissa raser i synnerhet, har också frågan om kuperingar trätt mera i förgrunden. För endast ett 10-tal år tillbaka voro dessa operationer mycket sällsynta, under det att de nu för tiden höra till ordningen för dagen.

Då emellertid mycket härvid ännu synes mången dunkelt och oklart, skall jag med stöd av min erfarenhet från cirka 1/2 tusental av mig opererade hundar i all korthet nämna några ord härom.

Kupering av hundar, (öron och svans), är en lyxoperation, och såsom sådan synes den icke äga något berättigande, men jag tror fullt och fast, att varje ägare, låt mig säga till en dobermannpinscher, skulle känna sig allt annat än tilltalad av sin hunds exteriör, om den fortfarande hade kvar sina långa hängande öron och sin grova svans. Och vilket utseende skulle väl rottweilern erbjuda med 1/2 meter lång kraftig svans?

Det synes mig därför otvivelaktigt att just dessa operationer, för att försköna den eller den hundrasen, varit av en avgörande betydelse för dess utveckling och förädling, ty vi måste väl ändå medgiva, att hur goda inre egenskaper vår hund än har, äro de parade med en ful och oformlig exteriör, blir han lätt efter i konkurrensen om vår bevägenhet och snart skjuten åt sidan i det allmänna intresset.

Vid offentliga utställningar har man också tagit dessa synpunkter i beaktande, och det torde nog för närvarande vara ganska svårt för en hund, vars öron och svans skulle varit kuperade att erövra något förnämligare pris, om han alltjämt har dem kvar.

Ehuru således mången i likhet med mig anser att en dylik operation kan anses be-

rättigad, finnes det likväl de, som anse, att sådana operationer icke böra företagas.

Detta ur djurskyddsvänlig synpunkt.

Därför bör också varje djurägare, som önskar få sin hund kuperad, *ovillkorligen* fordra, att operationen företages på ett för djuret så smärtfritt sätt som möjligt. Tyvärr finnes det likväl mången, som tror, att en sax och två kraftiga händer äro tillräckliga för en sådan — jag vågar påstå — ytterst delikat operation.

Men resultatet blir också därefter, ty det förstås lätt, vilka lidanden och svårigheter, som yppa sig vid kuperingen, om jag icke fullständigt har djuret i min makt. Att detta icke låter sig göra med mindre än att man bedövar hunden, är ju helt naturligt, ty först då har man möjlighet, att på ett fullt smärtfritt sätt kunna utföra operationen till belåtenhet. Detta gäller framför allt, då det är fråga om kupering av öronen.

Vid vilken tid böra hundarna kuperas?

Gäller det svansen bör kuperingen företagas så tidigt som möjligt, i varje fall innan valparna fått ögon, ty företagen så tidigt blir läkningen reducerad till några dagar, och ägaren har intet som helst besvär därmed. Det sköter tiken om.

Beträffande kupering av öronen har erfarenheten lärt mig, att den lämpligaste tidpunkten är mellan 6 veckor och 2 månader. Öronen äro då tillräckligt utväxta, öronbrosken ha erhållit nog stadga och läkningen förlöper raskt och utan komplikationer.

Vilka hundraser som skola ha sina öron resp. svansar kuperade, äro allt för väl kända, för att jag närmare behöver uppehålla mig därvid, ty den, som intresserar sig för sitt djur, skaffar sig också helt naturligt kännedom om sin hunds rätta utseende.

DRESSYRKURSEN

Föreningens femte kurs för utbildande av skyddshundsförare tog sin början den 22 november 1921 i Positionsartilleriregementets ridhus. Kursen, som kommer att pågå i ca 4 månader, ledes av Herr E. Sandstedt och i densamma deltaga följande personer med hundar:

Grosshadl. R. Arbing med Airedaleterr.	„Jim“
„ E. Söderlund med „	„Dandy“
Tandläkare G. Herulf „	„Snubb“
Kamrer N. G. Gustafsson „	„Jess“
Herr E. Ljung „	„Pelle“
Kamr. S. Rosengren med Dobermannpinch.	„Pojken“
Fru T. Rosengren „	„Flory“
Kassör H. Agartz „	„Rossie“
Polisman E. Stahm „	„Ketty“
Herr G. Wallén med Schäfern	„Ceasar“
„ N. Östman „	„Toj“
„ T. Tivander „	„Jack“
„ I. Forsberg „	„Miss“
Fru G. Wettermark „ Rottweilern	„Rissi“ samt
Fröken D. Henriksson „	„Vincent“.

Vid en översikt av hundmaterialet konstateras med glädje att samtliga hundar äro av kraftig och ändamålsenlig typ. Särskilt överraskas man av det jämförelsevis stora antalet airedaleterrier, bland vilka „Snubb“ från Fru Sörviks kennel särskilt bör omnämnas. Dobermannpinchern hör ju, som bekant, till de elegantaste och livligaste hundraserna, och

de representanter för rasen, som deltaga i kursen, komma ej denna sanning på skam, men komma de även att giva sina ägare tillräckligt med arbete. Schäfern har vad antalet beträffar en dålig representation, om man betänker att rasen för närvarande väl är den mest populära av skyddshundsraser, men de exemplar, som deltaga, lova gott för framtiden. Rottweillerasen representeras förutom av Fru Wettermarks „Rissi“ av Fröken Henrikssons „Vincent“, och har denne sin pappas, Champion Gyllis-Rigo, fruktansvärda styrka och lynne och mellan ägare och hund etableras emellanåt duktiga nappatag.

Övningarna försiggå tisdagar och fredagar från kl. 7—9 e. m. i Positionsartilleriregementets ridhus, och varje söndag samlas de kursdeltagare, vilka därtill hava tid, till utflykter i Stockholms omgivning, där de övningar, som ej kunna försiggå i ridhuset, bedrivs.

Den gagna tiden har huvudsakligast använts för att bibringa hundarna den för kursens fortsättning nödvändiga appellen. På söndagarna ha övningarna till största delen använts till inövande av spårning och sakstövning, i vilka övningar hundarna särskilt lova gott. Intresset bland deltagarna i kursen har hela tiden varit berömvärdt, och detta visade sig under julhelgen, då varje ledig stund tillvaratogs.

E. Sandstedt.

HUR MÅNGA HUNDAR FINNAS I VÅRT LAND?

När under krigsåren husdjursräkning påbjöds, utsändes frågeformulär, upptagande kolumner för olika slag av husdjur. Bland dessa kolumner fanns emellertid ingen för hundar. Vi hava således inga officiella uppgifter på antalet hundar inom landet och blir därför

frågan svår att besvara, synnerligast då all statistik saknas.

På basis av de uppgifter jag lyckats inhämta vill jag i alla fall försöka göra en, om ock endast approximativ, beräkning. Jag utgår då från en jämförelse

mellan det tyska riket och Sverige. Före kriget beräknades i Tyskland, officiellt, en hund på var 11:te innevånare. Hade det dåvarande Tyskland cirka 70 millioner innevånare, skulle vi sålunda komma upp till den aktningvärda summan av över 6 millioner hundar. I proportion härtill skulle Sverige då hava, med sina omkring 6 millioner innevånare, cirka 1/2 million hundar. Men antaga vi nu, att i vårt land, som ju ännu ej kan mäta sig med Tyskland i fråga om intresset för aveln av hundar, kommer en hund på var 22:dra innevånare, så ha vi i alla fall ett antal av cirka 270.000 hundar. Av detta antal torde närmare 1/6 böra påföras släderna, resten kommer på landsbygden.

Att detta beräknade antal ej överstiger det verkliga, visar oss följande axplock ur Sveriges hundskattelängder för år 1920:

Stockholm omkring	400.000 innevån.	Skattebetalande hundar ca	4.000
Göteborg	200.000	2.000	
Malmö	100.000	1.200	
Eskilstuna	30.000	540	
Linköping	25.000	450	
Trosa	1.000	30	

I de stora städerna, Stockholm, Göteborg, Malmö m. fl. finnes det naturligtvis en stor mängd skatte-

skolkare, som aldrig komma på skattelängden. Ju större stad, ju flera skatteskokare. I Stockholm kan man nog beräkna dem till 50 0/0. Alltså hava vi här i staden minst 8.000 hundar. Kommer så härtill hela landsbygden, där så gott som varje gård och de flesta hushåll ha sin hund, närmar sig slutsiffran med säkerhet den ovan uppgivna eller 270.000.

Av dessa approximativt beräknade 270.000 hundar kunna vi antaga, att minst 10 0/0 äro renrasiga. Av dessa renrasiga hundar tror jag mig veta, att omkring 500 årligen bliva stamboksförda.

Vad särskildt de raser beträffar, som F. S. S. S. H. intresserar sig för, vore det av stor vikt för denna förening att utröna det ungefärliga antalet hundar av desamma, som finnas inom landet. Själv har jag försökt att komma till klarhet häröfver och av mina forskningar har framgått, att det torde finnas av schäferhundar mycket över 2.000, av dobermannpinscher, närmare 1.000, av airedaleterrier cirka 300 och av rottweiler snart 100 st. År 1919 valpade av för mig bekanta schäfertikar 32 stycken.

Emellertid kunna här ovan givna siffror rörande antalet hundar av skyddshundsraserna ej anses tillförlitliga, utan tarvas en mera grundlig undersökning, med hänvändelse till resp. myndigheter på olika platser, för erhållande av utdrag ur hundskattelängderna.

Uhn:er-Udbye.

F R Å G O R

N:o 1. Bör en hund vidare utställas efter erövrat championat?

E. B.

N:o 2. Jag tänker skaffa mig en skyddshund. Bör jag välja en hanhund eller en tik?

Hundvän.

N:o 3. Vad kunna vi kvinnliga medlemmar göra för att föra föreningens intressen framåt?

Kvinnlig medlem.

N:o 4. Hur skall jag bära mig åt för att få min hund att lyda, när jag ropar på honom ute?

Han är så rysligt olydig. Om han träffar på andra hundar, som leka med honom, kan jag få både ropa, vissla och jaga honom långa vägar, han bara gnor undan. När jag äntligen lyckats få tag i honom, får han naturligtvis stryk och det ordentligt ändå, ty då har han fått mig i ett humör, så att jag inte lägger fingrarna emellan, det vill jag lova. Men tror någon, att han bättrar sig till nästa gång? Nej då. Om jag inte kan få honom hygglig, så måste jag göra mig av med honom och det är ändå en så rar hund. Det är en dobermannpinscher. Han är så söt. Kan någon ge ett råd till

Översiggiven matte.

S V A R

N:o 1. Redaktionen har vänt sig till några av våra prisdomare för att höra deras åsikt, och införa vi redan i detta nummer svar från friherre Carl Leuhusen, greve Cl. C:son Leuenhaupt, Krämbohl, och ingenjör W. Zirkenbach, Gusum. Naturligtvis stå våra spalter öppna för vidare diskussion.

Bör en hund vidare utställas efter erövrat championat, är en fråga, som man och man emellan flitigt diskuterats, och som kan vara värd att offentligen synas i sömmarna. Här som alltid göra sig olika åsikter gällande.

För min del är jag av den uppfattningen, att en

champion ej skall dragas tillbaka för att släppa fram kvalitativt undermåliga individer, ty därmed är rasen på intet sätt betjänt. Nej, så länge en hund är på toppen och kan anses som modell för den ras, han representerar, bör han utställas och enligt min bestämda åsikt, är det av ingen betydelse, om han då förut blivit champion eller ej.

En champion står aldrig hindrande i vägen för en bättre hund, ty vi utgå väl ifrån, att prisdomaren är en sakförståndig och opartisk person, som går sina egna vägar och inte räds att låta en ny stjärna göra sig gällande, även om det skulle ske på en champions bekostnad.

Utställes en champion bör den absolut ej enbart gå i öppen utan även i segrareklass, då ju endast denna senare utvisar, på vilken nivå hunden står i konkurrens med de övriga. Blir en champion slagen av en medtävlare, som verkligen är bättre, vilket väl ägaren, som nu antagligen varit med om flera utställningar och börjar förstå sin sak, kan bedöma, så bör den ej mera tävla. Jag anser det vara ägarens skyldighet gentemot hunden och dess avkomlingar att låta den sluta på toppen och förskona den från, att likt en bedagad skådespelerska, söka hålla sig uppe i en konkurrens, där den ej längre kan göra sig gällande.

Alltså låt Eder champion tävla så länge den flyter över, men dra den tillbaka, då Ni ser, att det finns bättre utställningsmaterial.

Vill Ni i alla fall påminna publiken om Eder champions existens, vilket ur avelssynpunkt har sitt stora intresse, så ställ upp den utom tävlingen och låt Eder champion stolt se ned på ättlingar, som kanske nu intagit den ranglats, han förr så obestriddigt besatt, men som han kanske nu lika säkert ej skulle kunna försvara.

Carl Leuhusen.

Beträffande hund, som uppnått värdigheten »champion», anser jag, att den fortfarande bör utställas, men endast i »segrareklass». Det är ju genom erövrandet av första pris i den öppna klassen rättighet erhålles att få tävla i »segrareklass», det är i den sistnämnda klassen han skall visa, om han är »bästa hund». Så länge han där icke blir utslagen, är det

FRÅGOR OCH SVAR

Redaktionen vill stå medlemmarna till tjänt med att i största möjliga mån söka besvara önskade upplysningar, som stå i samband med våra intressen. Frågorna införas i regel i ett nummer och besvaras i ett följande. För att göra denna avdelning så livfull som möjligt, uppma-

nas medlemmarna att även själva insända svar å framkomna frågor, och införa vi gärna flera svar å samma fråga för att få den belyst från flera sidor. Frågorna och svaren få gärna undertecknas med signatur, men insändarna böra för redaktionen uppgiva namn och adress.

☉ ☉ ☉

ju nödvändigt, att han utställas, ty han tjänar ju så länge alltid som modell, som det bästa, man har uppnått för både uppfödare och utställare.

W. Zirkenbach.

Ombedd att avgiva yttrande angående lämpligheten av vidare utställande av champions får jag som min privata åsikt framhålla, att en champion har nått den högsta värdighet, som vi kunnat ge och därför bör avhållas från att tävla om mera pris. Det blir ju bara pokaljakt. Detta gäller särskilt jakthundar, som ha svårare att få championatet, varför de böra vara väl kända av de intresserade, när de nått det samma efter i regel flera års tävlingar på utställningar och prov. Saken ställer sig nog litet annorlunda bland sällskapshundarna, för vilka möjligheterna till championat äro lättare; det kan ju tänkas, att redan en kortare utställningsbana kan medföra championat, och att därför i avelns intresse hunden bör visas opp för allmänheten på flera utställningar. Men detta torde då böra ske utom tävlan. Det betalar sig i alla fall genom språngavgifter, om det är en hund, eller valpköp, om det är en tik. Även bör ju detta vara lugnare för ägaren, ty då finnes ingen risk att bli slagen.

Cl. C:son Lewenhaupt.

TILL MEDLEMMARNA I F. S. S. S. H.

Vår förening räknar för närvarande blott 200 medlemmar, ett försvinnande fåtal, då man besinnar antalet av skyddshundsägare i vårt land. Orsaken härtill kan ju vara omtvistad, men det sannolikaste torde väl ändå vara, att vi gjort alldeles för litet propaganda för vår förening. Skyddshundsvännerna i vårt land känna ej till den. Om vi skola kunna driva vår skyddshundssak framåt, måste här ske en förändring och det med det allra snaraste. För framgångsrikt arbete behövs det pengar och återigen pengar. Världen är nu en gång sådan. Vår egentliga inkomstkälla är för närvarande medlemsavgifterna. Vi behöva därför många flera medlemmar. Dessa vore ingen svårighet att anskaffa, om det blott finnes ett uns till företagsamhet

hos oss och kärlek till våra hundar samt intresse för föreningens verksamhet. Men skulle väl någon drista sig att påstå, att vi skyddshundsvänner sakna dessa ädla dygder!? Jag tror det icke, och därför skulle jag vilja föreslå, att vi göra ett krafttag och laga så, att vår förening den 1 april 1922 har 500 medlemmar. Hur skall det vara möjligt? Mycket litet arbete behövs, blott litet företagsamhet, och det var ju det vi alla hade. Var och en av oss 200 medlemmar, herrar och damer, skaffar 2 nya medlemmar, med eller utan hundar. Vi kunna detta, om vi blott vilja det. Och nu lita vi på våra medlemmars medverkan och medsända en blankett till ifyllning. Låtom oss nu göra, vad vi kunna, och vi kunna mycket, om blott viljan är god. Blanketten torde insändas till Sekreteraren och därefter uttages medlemsavgiften genom postförskott samtidigt med att vi sända utkomna nummer av vår tidskrift. Resultatet kungöres i nummer för nummer av vår tidskrift.

Med glädjefull väntan om förverkligad förhoppning.

Enoch Berlin.

NYANTAGNA MEDLEMMAR I F. S. S. S. H.

Björk, Oscar, Postvaktmästare, Stockholm. (F. Carlsson).

Börjesson, B. Fru, Stockkolm. (P. Sundqvist),

Carlin, I. Bataljonsveterinär, Stockholm. (A. Nilsson).

Engström, Ruben, Fabrikör, Väsby. (F. Carlsson).

Frisell, Henning, Kandidat Stockkolm. (Fru Dagny Torén.)

Lindman, E. Trädgårdsmästare, Tomteboda. (I. Ahlskog.)

Müller, Carl, Körsnär, Stockholm. (F. Carlsson).

Sandén, Ivar, Snickarmästare, Kummelnäs. (A. Nordström).

Torén, Helge, Löjtnant, Stockholm. (Fru Dagny Torén).

Wahlstedt, S. Fru, Stockholm. (G. Wahlstedt).

FÖRENINGSMEDDELANDEN

HÖSTSAMMANTRÄDET. Föreningen avhöll sitt ordinarie höstsammanträde å Hotell Kronprinsen lördagen den 10 december 1921.

Innan man ännu hunnit skrifa till de sedvanliga valen av styrelseledamöter och suppleanter efter dem, som stodo i tur att avgå, kommo förhandlingarna att taga en oväntad vändning med påföljd att även, på tre undantag när, samtliga de styrelseledamöter och suppleanter, vilka icke vore föremål för omval, ställde sina platser till förfogande.

Efter företaget val erhöill styrelsen följande sammansättning:

Ordinarie styrelseledamöter:

Sergeant E. A. Bergström, Pastor E. Berlin, Herr F. Carlsson, Revisor G. Fallstedt-Lindholm, Brandkapten C. Gyllenhammar, Grosshandlare J. Helligren. Kamrer A. Nilsson, Direktör O. Salmonson, Handlande A. Strömberg, Kamrer P. Sundqvist, Fru Dagny Torén samt Direktör G. Wahlstedt.

Suppleanter:

Poliskonstapel I. Ahlskog, Stationsskrivaren I. Berg, Poliskonstapel A. Nordström, Herr E. Ramberg, Herr T. Tivander samt Civilrättsassessor S. Wettermark.

Till att granska föreningens räkenskaper för det gångna året omvaldes Herrar Ingeniör G. Stamm och Apotekare E. Röing med Herrar Advokat N. Stenström och Redaktör C. G. Strokirk som suppleanter.

Sedermera hava styrelseledamöterna Brandkapten C. Gyllenhammar, Revisor G. Fallstedt-Lindholm samt suppleanten Civilrättsassessor S. Wettermark avgått ur styrelsen i och med 1921 års utgång.

DEN NYA STYRELSEN har vid sitt konstituerande sammanträde utsett till

Ordförande: Direktör G. Wahlstedt, Narvavägen 23, Stockholm. R. T. 78 451, A. T. 40 689.

v. Ordförande: Pastor E. Berlin, Duvbo Prästgård, Sundbyberg. R. T. & A. T. Duvbo 74.

Sekreterare: Kamrer P. Sundqvist, Sundbyberg. R. T. & A. T. Sundbyberg 324.

Skattmästare: Direktör O. Salmonson, Bondegatan 30, Stockholm. R. T. 10 576.

Klubbmästare: Kamrer A. Nilsson, Teknologgatan 3, Stockholm. R. T. 62 06.

t. f. Inspektör för dressörskolan: Sergeant E. A. Bergström, Skånegatan 20, Stockholm. A. T. Söder 39 25.

FRÅGAN ANGÅENDE FÖRENINGENS OMORGANISATION bordlades å höstsammanträdet utan någon föregående diskussion. Den nya styrelsen har oförtövat upptagit bl. a. denna fråga till behandling samt har för avsikt att framkomma med ett något modifierat förslag och skall i god tid före förslagens föreläggande till behandling å föreningens sammanträde delgiva samtliga föreningens medlemmar desamma.

HUNDREGISTER. Från och med innevarande år kommer föreningen att upplägga ett hundregister i enlighet med "Prövnings- och tävlingsstadgarnas" § 2. Berättigad att införas i detta register är varje föreningsmedlem tillhörig hund, som vid av föreningen eller andra med Svenska Kennelklubben associerade föreningar eller klubbar anordnade prövningar eller tävlingar i endera skydds-, spår-, sjukvårds-, eller rapporthundsklasserna uppnått en poängsumma, som berättigar till erhållande av betyget "godkänd". Anmälan skall innehålla uppgift om tiden för resp. prövning eller tävling, den anordnande föreningens eller klubbens namn, den klass, i vilken hunden tävlat samt namnen å de vid prövningen eller tävlingen fungerande prisdomarne. Av-

skrift av hundens stamtavla jämte registreringsavgiften. Kr. 2:—, insändes tillsammans med anmälan till föreningens sekreterare, som över registreringen utfärdar intyg.

MEDLEMSAVGIFTEN. Årsavgiften är Kr. 10:— och uttages mot postförskott vid medlemkortets överlämnande samt berättigar till gratis erhållande av föreningens tidskrift. Anmälan om inträde kan göras hos sekreteriet eller genom någon föreningsmedlem. Om den inträdande äger hund av raser, som föreningen omfattar, torde uppgift å rasen meddelas.

Medlemmarna erinras om vikten av att *omgående* meddela adress- och titelförändringar till Sekreteraren i F. S. S. S. H. adress: *Sundbyberg*.

REDAKTÖR FÖR SVENSK SKYDDSHUNDSTIDSKRIFT är ännu icke utsedd. Ansvarig utgivare är tills vidare Kamrer A. Nilsson. Detta nummer har redigerats av pastor E. Berlin och fru Dagny Torén med biträde av Sekreteraren. Bidrag till nästa nummer kunna före den 24 februari sändas till pastor E. Berlin, adress Sundbyberg. Tel. A. T. & R. T. Duvbo 74.

KENNELNOTISER

Under denna rubrik kommer redaktionen att införa avels-, födelse- och dödsnotiser, meddelande om ägarreskifte, köp och försäljningar samt import och export beträffande de hundraser, som föreningen omfattar, och är redaktionen tacksam för uppgifter i berörda hänseende.

Avels-, födelse- och dödsnotiser:

Rottweilertiken Wårja av Udbyhus, 75 T, äg. Herr F. Rigné, Sala, parades den 20 januari med importerade Arbo Torfwerk, 338 U, äg. Pastor E. Berlin, Duvbo Prästgård, Sundbyberg.

Schäfertiken Leila av Barrsäter, 346 T, äg. Major Thureson, Stockholm, parades den 20 januari med Achim vom Löwenberg, 438 S, äg. F. S. S. S. H.

Rottweilertiken Champion Gyllis-Wakta, 306 S, äg. Direktör G. Wahlstedt, Stockholm, födde den

24 november 1921 11 valpar e. Arbo Torfwerk, 338 U.

Rottweilertiken Champion Gyllis-Weila, 23 T, äg. Pastor E. Berlin, Duvbo, födde den 9 januari 9 valpar e. Arbo Torfwerk, 338 U, äg. densamme.

Dobermannpinschertiken Jerry av Lillbo, 541 T, äg. Herr T. Tivander, Hagsta, Herserud, födde den 30 november 1921 9 valpar e. Champion Björkhaga Daddy Long Legs, 386 T, äg. Fru Åsa Prytz: Baggeby Gård, Herserud.

Dobermannpinschertiken Rossie av Lillbo, 273 T, äg. Herr H. Agartz, Mälarhöjden, parades den 27 dec. 1921 med Champion Björkhaga Daddy Long Legs, 386 T, äg. Fru Åsa Prytz, Baggeby gård, Herserud.

LITTERATUR

Konr. Most: Lärobok i tjänstehundens dressyr

har nu utkommit i ny och utökad upplaga och finnes att köpa hos Fritzes Kungl. Hovbokhandel till ett pris av *Kr. 6:—*. Som bekant är det den "Most'ska dressyrymetoden", som tillämpas av föreningen.

MINNESLISTA

Råd och upplysningar

i föreningens syfte lämnas beredvilligt av sekreteraren.

Veterinärer (Hundspecialister):

Professor Hj. Dahlström: Tegnergatan 13, A. T. 16 950 R. T. 93 39.

Veterinär I. Carlin, Grevturegatan 20 C, A. T. Ö. 29 28. R. T. 31 523.

Veterinär M. Cronstrand, Hornsgatan 59 A. A. T. 31 782 R. T. 23 982. Drottninggatan 73 A. A. T. 16 940.

Veterinär E. Henriesson, Horngatan 59. A. T. 30 845. R. T. 16 200.

Bad

serveras åt hundar i Sturebadet: till kl. 6 e. m. alla dagar utom lördagar till kl. 4 e. m. Pris Kr 2:—.

Medicinska bad och bad mot ohyra

serveras åt hundar å Kungl. Veterinärhögskolan. (Hundkliniken öppen kl. 11—12 varje dag).

Förlorade hundar

återfinnas ofta i Hundstallet, Sveavägen 142. A. T. 20 848. R. T. Vasa 303.

Inackordering

av friska hundar mottages under samma adress.

J. Häggs anstalt,

för avlivning av mindre husdjur, Sveavägen 142. A. T. Vasa 53 91.

Begravningsplats för hundar

finnes vid Täby och lämnas närmare meddelanden å Djurskyddets Expedition. Flemminggatan 20 B, A. T. Norr 86 53. R. T. 33 227.

Halsband, selar och koppel m. m.

av godkänd modell tillverkas och säljas av Sadelmakare J. G. Jansson, Norrtullsgatan 28. A. T. 23 287.

Svenska Kennel-Klubben

(Sekreterare: Redaktör C. G. Strokirk) Adress: Riddaregatan 43. A. T. 10 665 och R. T. 72 189.

INNEHÅLL

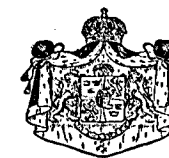
	Sid.
Vår Tidskrift	1
Våra Skyddshundsraser. Av Kamrer <i>Per Sundqvist</i>	2
Sjukvårdshunden. Av Bataljonsläkaren Dr. <i>K. A. Fries</i>	7
Några råd ang. uppfödning och vård av valpar och unghundar. Av Kamrer <i>F. G. Uhnér-Udbye</i>	9
Några ord om kupering av hundar. Av Veterinär <i>Martin Cronstrand</i>	12
Dressyrkursen. Av Herr <i>E. Sandstedt</i>	13
Hur många hundar finnas i vårt land? Av Kamrer <i>F. G. Uhnér-Udbye</i>	13
Frågor och Svar	14
Till medlemmarna i F. S. S. S. H.	16
Nyantagna medlemmar	16
Föreningsmeddelanden	17
Kennelnotiser	18
Litteratur	18
Minneslista	18

L Ö S N U M M E R
P R I S : 5 0 Ö R E

FÖRENINGENS AVELSHUND Achim von Löwenberg

Betäckningsavgift:
För medlemmar . . . . 100 kr.
För icke medlemmar 150 kr.

Anmälan hos
Sekreteraren *P. Sundqvist*
tel. Sundbyberg 324

C. G. HALLBERG

H. M. KONUNGENS
HOVJUVELERARE

S T O C K H O L M